

muligt kan faa Afstemning i dette Ting. Det er da en billig Fordring, at Folket faar at vide, hvordan de forskellige Partier stiller sig i denne Sag. Jeg anbefaler derfor, at denne Sag saa hurtigt som muligt henvises til et Udvalg, for at Udvalget kan gøre, hvad det formaar, for at klare Stillingen, saaledes at Spørgsmaalet om Forsvarsordningen kan komme til Afstemning i dette Ting. Jeg haaber ikke, det er de ærede Medlemmers Hensigt at forsinke denne Sags videre Forhandling gennem et Udvalg.

Der er flere ærede Medlemmer, der har anket over Fordelingen af Mandskabet efter den Garnisonsordning, der her er stillet i Udsigt; man er gaaet saa vidt, at man baade mundtligt og skriftligt har tilkendegivet, at man ansaa det for udfordrende overfor vor Nabo mod Syd, at man vil lade en Del af den ene Division garnisonere i de sønderjydske Landsdele. Navnlig var det ærede Medlem Hr. Schmidt stærkt inde paa dette Forhold. Det ærede Medlem syntes, at det var uklogt, hvad man her var i Begreb med at gøre. Det er ikke klogt, sagde han, at fordele Tropperne, som Venstre foreslaar; fra hans Venners Side ønskede man ikke Uoverensstemmelsen mellem Danmark og Tyskland løst ved Vaabenmagt, medmindre Danmark viser Tendenser i saa Henseende — det var omtrent Indholdet af hans Tale. Jeg spørger det ærede Medlem, om Tyskerne nogen Sinde, efter at de havde erobret Sønderjylland, har spurgt, hvad vi i Danmark mente om deres militære Foranstaltninger, f. Eks. da de byggede en stor Flaadestation ved Sønderborg, eller da de anlagde militære Baner ovre i Vestkanten af Sønderjylland og indkvarterede store Troppstyrker i Haderslev, saa tæt ved vort Lands Grænse. Jeg har aldrig hørt, at den tyske Regering gjorde sig den Ulejlighed overhovedet at henvende sig til os herom. Og jeg spørger: Har en Stat ikke Lov til at garnisonere sit Mandskab, som den enkelte Stat finder formaalstjenligt?

Men det, der især interesserer mig, er det Spørgsmaal: Hvor meget Mandskab maa jeg, hvis jeg bliver ved at være Forsvarsminister og skal udføre Forsvarslovene, uden at irritere Hr. Schmidt eller hans tyske Venner overhovedet lade garnisonere i Sønderjylland? Det har jeg ikke faaet Oplysning om. Men jeg skal oplyse, hvilke Styrker her er Tale om. Den 3die Division, der er Tale om, skal ikke garnisonere i de sønderjydske Landsdele alene. Den skal garnisonere dels paa Fyn, dels i de sønderjydske Landsdele. Og den Del af denne Styrke, som man har tænkt paa at lade

garnisonere i Sønderjylland, vil blive om Vinteren af Fodfolket 200 Mand — siger og skriver en Vinterstyrke paa 200 Mand Fodfolk — dertil 100 Mand af Rytteriet hele Aaret og 350 Mand af Artilleriet hele Aaret. Det vil altsaa sige en Vinterstyrke paa 650 Mand. Det er akkurat, hvad vi har derovre nu baade Vinter og Sommer. Vi har jo 600 Mand Fodfolk og 50 Mand Rytteri. Sommerstyrken vil blive noget større. Den vil nemlig i de sønderjydske Landsdele i Henhold til Lovforslaget blive 1250 Mand. Men at det skulde kunne irritere eller være ubehageligt for en stor Stat som Tyskland eller Preussen, kan jeg ikke begribe. Jeg ved ikke, hvorfor ærede Medlemmer fra forskellige Sider har rejst dette Spørgsmaal, som om det var en farlig Foranstaltning. Hvor mange Soldater vil de Herrer da tillade, at der overhovedet maa garnisonere i de sønderjydske Landsdele? Her er kun Tale om en Vinterstyrke paa 650 Mand og en Sommerstyrke paa 1250 Mand. Jeg synes ikke, det er noget, en Stat som Tyskland kan antages overhovedet at skænke en Tanke, langt mindre at føle sig brøstholden ved. Det skulde glæde mig, om jeg herved ogsaa har trøstet andre ærede Medlemmer ved disse Oplysninger om, hvor ubetydelig en Styrke her er Tale om.

For øvrigt vil jeg sige om Garnisons-spørgsmaalet, at jeg agter at forhandle med det kommende Udvalg om, at Ministeriet bliver stillet saa frit som muligt med Hensyn til Garnisonsordningen. Det tror jeg, man i alle Maader staar sig bedst ved, at man ikke er bundet til at lægge bestemte Styrker paa bestemte Steder, men kan fordele dem, som Ministeriet finder det passende indenfor visse Omraader uden at være bundet alt for stærkt til de enkelte Fordelinger, som her er Tale om.

Det ærede Medlem Hr. Holsteins Tale skal jeg ikke dvæle længe ved, det vilde føre for vidt. Jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at han er utilfreds med alt, hvad der foreligger fra alle Partier angaaende denne Sag. Men naar det ærede Medlem sagde, at det var hensynsløst af Ministeriet eller Ministeren — jeg ved ikke rigtigt, hvad Udtryk han brugte —, at hans Udtalelser om Forhold, han nævnte, ikke var blevet trykt i Betænkningen, maa jeg afvise enhver Bebrejdelse i saa Henseende. Jeg har ikke haft noget som helst at gøre med, hvad der skulde optages i Betænkningen, det er Kommissionen og dens Formand, der har Ansvar for, hvad der er taget med, og hvad der eventuelt maatte mangle.

Med Hensyn til det af det ærede Medlem